

til først at understrege, at efter Flertallets Ændringsforslag blev der givet mere kommunalt Selvstyre. Jeg har allerede haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at det afhænger noget af, hvordan man fortolker Bestemmelserne i Ændringsforslaget til en anden Affattelse af § 3. Men jeg gør dernæst opmærksom paa, at der er ikke saa overmaade meget ved, at Flertallet siger, at det gerne vil give Kommunalbestyrelserne den større Ret til selv at træffe Bestemmelse, naar Ordføreren for Flertallet slutter med at sige, at det er urimeligt, at det overlades til den enkelte Kommunalbestyrelse at bestemme, om den i det hele vil træffe kommunale Dyrtidsforanstaltninger og i hvilken Udstrækning. For naar det er urimeligt at overlade til Kommunalbestyrelserne at træffe Beslutning om, i hvilket Omfang der skal træffes kommunale Dyrtidsforanstaltninger, ved jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem begynder med ligesom at fremhæve, at Flertallet vil give Kommunerne mere Selvstyre, end Mindretallet vil. For det ærede Medlem finder jo, at det er urimeligt, at det overlades til Kommunalbestyrelserne at træffe disse Bestemmelser.

Endelig fandt det ærede Medlem Anledning til paa ny at forsøge at paavise en Uoverensstemmelse mellem, hvad den afdøde Folketingsmand for Horsens Landkreds P. Thomsen Nielsen har udtalt ved mange Lejligheder, og det Standpunkt, som Venstre her i Tinget har indtaget ved Behandlingen af denne Dyrtidslov. Da dette er Sagens anden Behandling, skal jeg ikke komme dybere ind paa det, og jeg forstod ogsaa, at det ærede Medlem, saa tidt det skal være, mener det rigtigt at køre op med denne efter hans Mening paaviselige Uoverensstemmelse. Der er ikke denne paaviselige Uoverensstemmelse. Thi det, Venstre har hævdet — ogsaa under Behandlingen af denne Sag — er, at vi, hvad Kendsgerningerne viser, har været med til, endda i stor Udstrækning, at lade Staten med store Statstilskud regulere Priserne ned paa mange og de vigtigste Livsfornødenheder, baade Brød og Fædtstoffer, og at vi fastholder — og det er det Standpunkt, som hele Tiden har været indtaget —, at i alle de Tilfælde, hvor det overlades til Kommunalbestyrelserne at træffe Bestemmelse, skal Kommunalbestyrelserne vide, at de selv skal udrede en Del af den Udgift, der er forbundet med, at Kommunalbestyrelserne vedtager prisregulerende Foranstaltninger. Forholdet er ved den nugældende Dyrtidslovs Behandling blevet

fastslaaet at være følgende: Hvis Foranstaltningerne kommer alle, ogsaa de velstillede, til gode, skal der af Staten kun udredes $\frac{1}{3}$ af Udgiften, men hvis Foranstaltningerne alene kommer de ved Dyrtiden vanskeligt stillede til gode, skal Staten udrede $\frac{2}{3}$. Dette har Venstre altid hævdet, og det ærede Medlem kan ikke henvise til, at P. Thomsen Nielsen i sin Tid krævede, at der for de vigtigste Livsfornødenheder skulde foretages en Nedsættelse for alle, og at der var intet til Hinder for, at ogsaa Grev Frijs og Generaldirektør Ole Olsen fik billigt Brød, for de kom ogsaa selv til at betale til det. Ja, det er netop det, som er gennemført ved de Statsforanstaltninger, som er truffet til Nedsættelse af Priserne. Men her er der Tale om at overlade til Kommunerne efter de i Kommunerne gældende meget forskellige Forhold at træffe Bestemmelse om, hvilke yderligere Prisnedsættelser man maatte finde paakrævet. Og saa er det, vi har holdt paa det gode gamle prøvede — og jeg vil haabe, at man stadig vil holde paa det —: at naar det overlades til Kommunalbestyrelserne at træffe Foranstaltningerne, skal Kommunalbestyrelserne selv tage Del i Udgifterne, saa kan man ikke, som det ærede Medlem siger, gaa over til, at Staten egentlig burde overtage hele Udgiften, thi det er ikke retfærdigt, eftersom Afgørelsen netop overlades til Kommunerne, fordi Kommunalbestyrelserne maa træffe Foranstaltningerne forskelligt, efter som Kommunerne Forhold er forskellige. Ingen vil kunne bestride, at jo flere Foranstaltninger der træffes efter § 2, desto mindre bliver der, naar man har samme Beløb til Raadighed, til de ved Dyrtiden vanskeligt stillede, thi dermed gaar en Del af det Beløb, man har til Raadighed, til at skaffe de mere velstillede Varerne billigere, enten det nu er Brød, Fædtstoffer eller Brændsel.

Det har interesseret mig at se, at selv radikale Kommunalbestyrelsesmedlemmer hævder den Opfattelse, at man gør mere Gavn ved at benytte de Midler, som Kommunerne nu mener at kunne afse til saadanne Foranstaltninger, til Fordel for de ved Dyrtiden vanskeligt stillede fremfor til Fordel for alle. Den Omstændighed, at ens Opfattelse, hvor Talen er om at føre Foranstaltningerne ud i Livet, bliver anerkendt endog af politiske Modstandere som værende den rigtige, er for mig et Vidnesbyrd om, at det Standpunkt, vi har taget, er fuldt forsvarligt, nemlig dette, at vi gaar med til at forhøje det Beløb, som i det